

การควบคุมหนังสือพิมพ์ของรัสเซีย

ประชุม สัมมนา

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๑. บทนำ

หนังสือพิมพ์เป็นสื่อ媒介ชนิดหนึ่ง ซึ่งมีบทบาทอย่างสำคัญในสังคม หนังสือพิมพ์สามารถ影响อิทธิพลต่อพฤติกรรม, ทัศนคติ ความเชื่อ และความคิดเห็นของคนในสังคมได้แม้หนังสือพิมพ์จะไม่ใช่ปัจจัยที่สำคัญที่สุด ที่มีอิทธิพลต่อคนในสังคมก็ตาม ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของสังคม หนังสือพิมพ์จะมี影晌ต่อสังคม และความรับผิดชอบต่อสังคม เช่นเดียวกับบุคคลหรือสถาบันต่าง ๆ ในสังคม ดังนั้นการควบคุมหนังสือพิมพ์จึงเป็นสิ่งที่มี impact และภาระที่สำคัญ อยู่ในทุกสังคม ไม่ว่าจะเป็นสังคมประชาธิปไตย หรือสังคมคอมมิวนิสต์ สิ่งที่แตกต่างในสังคมทั้งสองเกี่ยวกับการควบคุมหนังสือพิมพ์คือมาตรการที่ใช้และความเข้มงวดในการควบคุม

ในสังคมประชาธิปไตย ตระหนักร่านามาตรการในการควบคุมหนังสือพิมพ์ได้แก่ การเข็นเซอร์, กฎหมาย, การควบคุมตนเองโดยเจ้าหน้าที่ของสมาคมวิชาชีพหนังสือพิมพ์ เป็นต้น ซึ่งในการควบคุมนี้ไม่ได้ทำให้ความหมายของคำ

ว่า “seriaphonghangsioophimp” ต้องสูญเสียไปแต่เป็นการควบคุมโดยอาศัยเหตุผลเพื่อความปกติ สุขของสังคม “seriaphonghangsioophimp” ในสังคม เช่น ฉีดถูกจำกัดบ้างเพื่อให้หนังสือพิมพ์มีความรับผิดชอบต่อสังคม

ลักษณะที่สำคัญที่ทำให้หนังสือพิมพ์ของรัสเซียแตกต่างไปจากหนังสือพิมพ์ในประเทศไทย ประชาธิปไตยตะวันตก ก็คือระบบการควบคุมหนังสือพิมพ์ คำว่า “หนังสือพิมพ์” ในทัศนะของผู้ปกครองประเทศไทย รัสเซียนั้นย่อมเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึง “ระบบการควบคุมหนังสือพิมพ์” ในรัสเซียได้อย่างชัดแจ้ง ในรัสเซีย “seriaphonghangsioophimp” หมายถึงเพียงการที่ประชาชนมีโอกาสได้ทราบความคิดเห็นหรือข่าวสารทางหนังสือพิมพ์ การผูกขาดการสื่อสาร (communication monopoly) นั้นอยู่ในมือของพระคุณมิวินิสต์ หรือรัฐบาลโซเวียต การควบคุมการสื่อสารในประเทศไทย จึงเป็นการควบคุมตามสายงาน หรือตามระบบราชการ จำกผู้มีอำนาจสูงสุดของพระคุณ หรือรัฐบาล many ระดับต่ำสุดตามลำดับ

ขณะนี้ที่จะมีสิทธิในการเป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์ได้คือพรรคคอมมิวนิสต์หรือหน่วยงานของรัฐบาล หนังสือพิมพ์ถูกใช้เป็นเครื่องมือของพรรคและรัฐบาลในอันที่จะจัดตั้งองค์การ (organize) กระตุ้น (stimulate), ปลุกระดม (agitate), วิพากษ์วิจารณ์ (criticize) และผลักดัน (propel) ให้บรรลุผลตามเจตนาของตน ของพรรคและรัฐบาล ดังนั้นจึงไม่น่าสงสัยเลยว่า รัสเซียจะใช้มาตรการที่เข้มงวด, เคร่งครัดและเข้มแข็งในการควบคุมหนังสือพิมพ์ เมื่อหนังสือพิมพ์ถูกใช้เป็นเครื่องมือของพรรคการเมืองของพรรคเดียวที่ปกครองประเทศไทย ทั้งนี้เพื่อจะได้ใช้หนังสือพิมพ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพเต็มที่และสอดคล้องกับสิ่งที่พรรคร้องการให้หนังสือพิมพ์ทำหน้าที่ความหมายของคำว่า “ข่าว” ในรัสเซียนนั้นแตกต่างไปจากความหมายของคำว่า “ข่าว” ดังที่เข้าใจกันกันล่าวคือ ข่าวตามความหมายของรัสเซียมายถึงข่าวสาร (information) การโฆษณาชวนเชื่อ (propoganda) และการปลุกระดม (agitation) ของพรรคคอมมิวนิสต์ และรัฐบาลโซเวียต “ข่าว” ในทัศนะของคอมมิวนิสต์ไม่ได้คำนึงถึงหลัก “สิ่งที่อยู่ในความสนใจของมนุษย์” (human interest)

ถ้าดูกันอย่างผิวเผิน ก็อาจจะมองไม่เห็นความแตกต่างระหว่างการควบคุมหนังสือพิมพ์ของรัสเซีย กับประเทศไทยประชาธิปไตยตะวันตก เพราะทั้ง ๒ ฝ่ายต่างก็ใช้การเชื้นเชือร์, กฎหมาย, ข้อ

บังคับฯลฯ ในการควบคุมหนังสือพิมพ์ด้วยกันแต่ถ้าพิจารณา กันให้ลึกซึ้ง จะเห็นได้ว่ามีความแตกต่างกันอย่างมาก many เกี่ยวกับระบบการควบคุมหนังสือพิมพ์ระหว่าง ๒ ฝ่าย ความแตกต่างอยู่ที่วิธีการและความเข้มงวดในการควบคุม การควบคุมหนังสือพิมพ์ของรัสเซียนนั้นรวมไปถึงการควบคุมบุคลากร และการจัดการ, การจัดองค์การตลอดจนการสั่งการและการตรวจสอบ โดยพรรคคอมมิวนิสต์ และรัฐบาลโซเวียต

๔. หนังสือพิมพ์ตามความหมายของโซเวียต

บทบาทของหนังสือพิมพ์นั้นขึ้นอยู่กับความเห็นของผู้อ่านใจในสังคม ทั้งสี่ประเทศว่าเมื่อผู้มีอำนาจของหนังสือพิมพ์ไปในลักษณะใด ความเข้มงวด และวิธีการควบคุมหนังสือพิมพ์ก็ถูกกำหนดให้สอดคล้องต้องกัน ในประเทศไทยสหภาพโซเวียตนั้นพรรคอมมิวนิสต์ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจแต่ผู้เดียวในประเทศไทยของหนังสือพิมพ์แตกต่างไปจากแนวความคิดของประเทศไทยที่ไม่ได้เป็นคอมมิวนิสต์

ตามความเป็นจริงแล้วทุกครั้งที่มีการพูดถึงบทบาทของหนังสือพิมพ์ในโซเวียตก็มักจะเริ่มต้นด้วยการประกาศว่าภายในได้การควบคุมของพรรคคอมมิวนิสต์และรัฐบาลโซเวียต หนังสือพิมพ์เป็นเครื่องมือที่ทรงพลังสำหรับการจัดตั้งองค์การ,

การศึกษาของมวลชน และการอบรมมวลชน คำขวัญหลักของเลนินซึ่งมักจะถูกนำมาอ้างอิง เช่น “เมื่อมีการพูดถึงหนังสือพิมพ์คือ ‘หนังสือพิมพ์ไม่ได้เป็นแต่เพียงนักโฆษณาชวนเชื่อและนักปลุกระดมเท่านั้น แต่ยังทำหน้าที่เป็นผู้จัดตั้งองค์กรอีกด้วย’ การดำเนินงานของหนังสือพิมพ์โซเวียตไม่ใช่การดำเนินการทางธุรกิจที่ลับ秘เพื่อแสวงหากำไร ผู้อำนวยการในรัสเซียไม่ได้มองหนังสือพิมพ์ว่าเป็นเครื่องมือสำหรับการแสดงความเห็นของผู้พิมพ์ (publishers), หรือเป็นเครื่องมือของ หรือการจะสะท้อนประชามติ (public opinion) หากแต่เห็นว่าหนังสือพิมพ์นั้นควรจะเป็นเครื่องมือในอันที่จะแสดงนโยบายของพรรคคอมมิวนิสต์และรัฐบาลโซเวียต เนื่องจากพรรคคอมมิวนิสต์เป็นผู้กำหนดเป้าหมายของสังคมโซเวียต ดังนั้นพรรคคอมมิวนิสต์จึงต้องเป็นผู้ควบคุมหนังสือพิมพ์ หนังสือพิมพ์โซเวียตจึงถูกกำหนดให้ดำเนินกิจการโดยยึดหลัก ‘partiinost’ หรือความจริงกับดีอย่างแข็งขันต่อพรรคคอมมิวนิสต์ สถาlin ได้กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ว่า หนังสือพิมพ์ “เป็นเข็มขัดที่เชื่อมโยงการสื่อสารระหว่างมวลชนกับพรรคคอมมิวนิสต์” สถาlin ยังได้กล่าวอีกว่า “หนังสือพิมพ์เป็นเครื่องมือสำคัญที่พรรคใช้ในการพูดทุกวัน, ทุกชั่วโมง กับชนชั้นกรรมมาซีพ ด้วยภาษาของหนังสือพิมพ์” โดยที่หนังสือพิมพ์ถูกมองว่าเป็น

เครื่องมือของพรรคคอมมิวนิสต์ในอันที่จะจัดชาติของทุนนิยมให้หมดไปจากสำนักของประชาชน ตลอดจนเพื่อที่จะทำให้ประชาชนเป็นผู้สร้างสรรค์คอมมิวนิสต์อย่างกระตือรือร้น แนวความคิดนี้จึงมีอثرพิลพตต่อหนังสือพิมพ์โซเวียตในทุกแห่ง^๑

คอมมิวนิสต์มักจะกำหนดคุณลักษณะในเรื่องอำนาจการซักจุ่งใจไว้เป็นพิเศษสำหรับหนังสือพิมพ์และนับแต่แรกเป็นต้นมาคอมมิวนิสต์ได้ใช้หนังสือพิมพ์เป็นหลักในการทำการรณรงค์เพื่อการปฏิวัติของตน เลนินเชื่อว่างานหลักของนักหนังสือพิมพ์คือต้องช่วยในการปฏิวัติมากกว่าการเสนอข่าว หนังสือพิมพ์ต้องทำหน้าที่เป็นครุสันภารมีของ และเป็นนกหวีเคราะห์ด้านการเมือง นักหนังสือพิมพ์จะต้องเป็นนักปลุกระดมเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ด้วย

ทัศนคติต่อหนังสือพิมพ์ เช่นนี้ถูกนำมาใช้ตลอดมาจนถึงปัจจุบัน หนังสือพิมพ์คอมมิวนิสต์ยังคงได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่สำคัญในการปลุกระดม แทนที่จะทำหน้าที่เหมือนหนังสือพิมพ์ที่มีจำนวนจำกัดมาก ๆ ในประเทศตะวันตก หนังสือพิมพ์โซเวียตกลับถูกใช้ให้เป็นเครื่องมือทางด้านการเมืองและเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องมือในการปักครองซึ่งเชื่อมโยงระหว่างผู้ปักครองกับประชาชนรวมทั้งทำให้ประชาชนสนับสนุนผู้ปักครอง หนังสือพิมพ์เป็นทางของการ

๑. Alex Inkeles, *Public Opinion in Soviet Russia*, Press, 1967,) pp. 135-136.

ผังลักษณะการเมืองแก่ประชาชนและสอดส่องดูแลพฤติกรรมของประชาชน ดังที่หนังสือพิมพ์ปราบดาได้ชี้ให้เห็นว่า “หนังสือพิมพ์เป็นอาวุธที่ทรงพลังสำหรับองค์การทางหลายของพระรัตน์ในอันที่จะดันตนเพื่อปรับปรุงงานด้านการปลูกฝังความคิดและหากมีการใช้หนังสือพิมพ์และนิตยสารอย่างมีสมรรถภาพแล้ว องค์การทางหลายของพระรัตน์จะสามารถตรวจสอบหน่วยงานต่าง ๆ ได้อย่างจริงจัง และมีประสิทธิภาพเกียวกับการสร้างแนวร่วมด้านความคิด และทำการโฆษณาชวนเชื่ออุดมการณ์ของโซเวียต ปราบปราม ความคิดที่เป็นปฏิบัติที่ต้องการจะเป็น “เจ้าของหน้ากากลักษณะวรรณคดินี้ได้” โดยหลักของคอมมิวนิสต์แล้ว นักหนังสือพิมพ์ไม่มีสิทธิที่จะยุติธรรมและไม่มีพันธะในอันที่จะเสนอข่าวอย่างตรงไปตรงมา ข่าวสารมีคุณค่าเพียงเล็กน้อยในตัวของมันเอง ความหมายของข่าวสารนั้นกำหนดโดยหน้าที่ของหนังสือพิมพ์ในการทำสังคมชนชั้น โดยประโยชน์ของหนังสือพิมพ์ในการสอนกรรมกรและโดยการทำให้กรรมกรยอมรับ “การชั้นนำของพระรัตน์คอมมิวนิสต์”^๒

ตามแนวคิดマーกซิสต์ – เลนินนิสต์ หนังสือพิมพ์เป็นสถาบันระดับสูงตามสายงานการโฆษณาชวนเชื่อและการปลูกกระดม ทฤษฎีマーク-

ซิสต์ – เลนินนิสต์ มองหนังสือพิมพ์เป็นสื่อชั้นพระรัตน์สามารถมีอิทธิพลต่อมวลชน สื่อสารกับประชาชน ชี้แนะประชาชนในกระบวนการสร้างสังคมประชาจากชนชั้น ทฤษฎีนี้มองหนังสือพิมพ์เป็น “เครื่องมือของการศึกษาและการจัดองค์การของสังคมตามหลักของระบบสังคมนิยมที่เป็นวิทยาศาสตร์ (scientific socialism)

لينน์ได้ปรับปรุงหน้าที่หลักของหนังสือพิมพ์ให้ประณีตขึ้นซึ่งได้รับเอามาใช้กันในระยะต่อมาอันบดังแต่ “สถาลินเบ็นตันมา”

แนวคิดเกียวกับเรื่องหนังสือพิมพ์ตามนัยของโซเวียตนั้นพอสรุปได้ดังนี้

๑. เสรีภาพของหนังสือพิมพ์มีความสำคัญรองจากความรับผิดชอบของหนังสือพิมพ์และอาจจะต้องหรือจำเป็นต้องยอมสละเสรีภาพเพื่อความรับผิดชอบหากจำเป็น

๒. หลักการรายงานข่าวอย่างตรงไปตรงมาไม่เป็นที่ยอมรับ

๓. กระบวนการทางสังคมต่างหากที่ถือว่าเป็นข่าวและมีคุณค่าของข่าว เหตุการณ์ไม่ถือเป็นข่าว สิ่งสำคัญที่ถือว่าเป็นข่าว คือ กระบวนการที่เรียกว่าการสร้างระบบสังคมนิยมซึ่งเป็นความพยายามของผู้ปกครองในอันที่จะสร้างสังคมโซเวียต

๒. Herbert McClosky and John E. Turner, *The Soviet Dictatorship*, (New York : McGraw-Hill Book Co., Inc., 1960,) p. 545.

๓. Antony Buzek, *How the Communist Press Works*, (New York: Frederick A. Praeger, 1964,) p.38.

๔. Inkeles, *loc. cit.*

จากแนวความคิดดังกล่าว หนังสือพิมพ์โซเวียตจึงเป็นแต่เพียง เครื่องมือของพระรัตน์และรัฐบาลในอันที่จะโฆษณาชวนเชื่อ, เพย์เพรนโดยนัย และรวมมวลชนเข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันตามกระบวนการที่สถาบันชั้นชื่อในการสร้างรัฐคอมมิวนิสต์ เป็นการปฏิบัติหน้าที่ของหนังสือพิมพ์ตามที่ได้รับมอบหมายตามแนวทางที่ผู้ปกครองประเทศฯ จึงเป็นที่เข้าใจได้ดีด้วยว่า พระรัตน์คอมมิวนิสต์ควบคุมหนังสือพิมพ์ เพราะพระรัตน์คอมมิวนิสต์เป็นผู้กำหนดเบ้าหมายของสังคม

๓. กลไกในการควบคุม

กลไกในการควบคุมหนังสือพิมพ์ (ซึ่งอำนาจสูงสุดอยู่ในมือของพระรัตน์) มีลักษณะสอดคล้องกับโครงสร้างของการบริหารของรัสเซียกล่าวคือเริ่มจากส่วนกลางไปยังหน่วยงานที่เล็กที่สุดและห่างจากส่วนกลางมากที่สุด กลไกที่ใช้มีทั้งการควบคุมโดยตรง เช่น การเซ็นเซอร์และการควบคุมโดยอ้อม เช่น ระบบการเป็นเจ้าผู้ชายด้วยระบบการจัดการ ระบบหนังสือพิมพ์ในรัสเซียถูกควบคุมมากเกินไปและเป็นระบบการรวมอำนาจมากเกินไป (overcontrolled and overcentralized) เช่นเดียวกับการดำเนินชีวิตในແອ່ນໆ ภัยในประเทศ

๔. โครงสร้างของระบบหนังสือพิมพ์

ระบบหนังสือพิมพ์ของโซเวียต ได้วางการกำหนดรูปแบบอย่างรอบคอบ ได้มีการพัฒนาไป

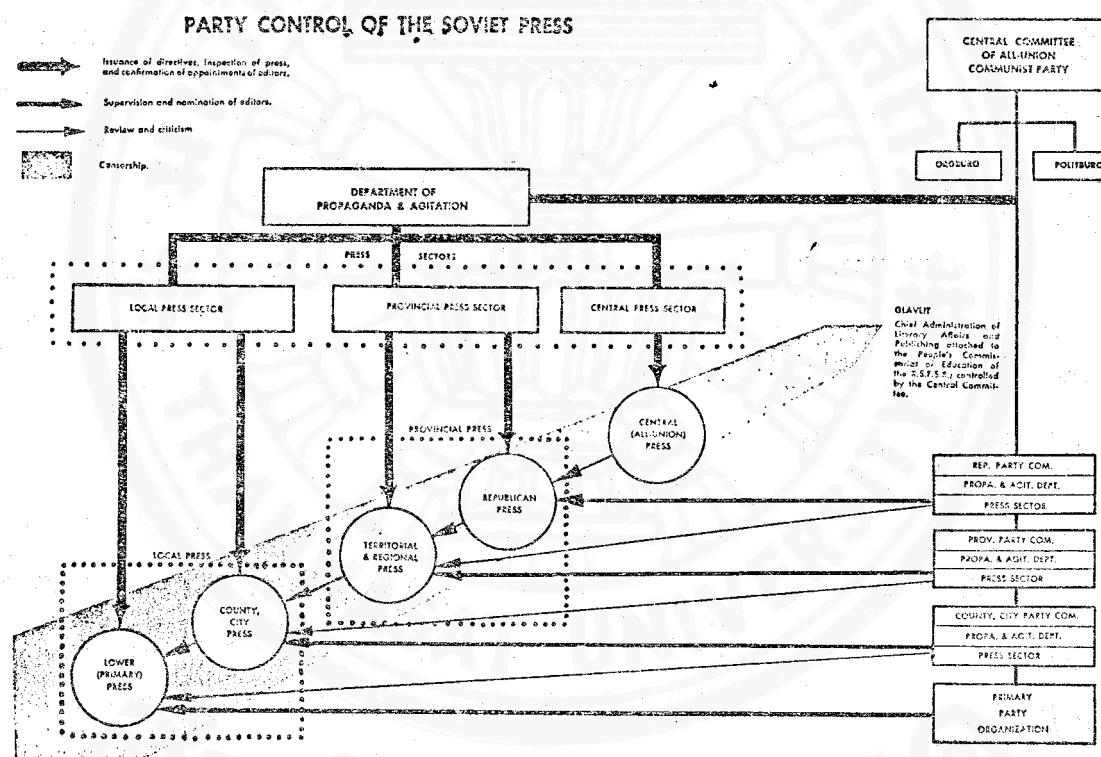
ในแนวทางที่ได้ประเมินผลล่วงหน้าอย่างดีที่สุด ไว้แล้ว เพื่อให้หนังสือพิมพ์ปฏิหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดตามวัตถุประสงค์ของการเป็นเครื่องมือของรัฐโดยทำหน้าที่เป็นผู้จัดตั้งองค์การ, เป็นนักโฆษณาชวนเชื่อ และนักปลุกราดมวัตถุประสงค์นี้ปรากฏให้เห็นในรูปของโครงสร้างและองค์การของหนังสือพิมพ์จากหนังสือพิมพ์ที่ใหญ่ที่สุดไปจนถึงหนังสือพิมพ์ที่เล็กที่สุด จากหนังสือพิมพ์ระดับชาติไปจนถึงหนังสือพิมพ์ฝาผนัง (wall newspaper) รูปแบบขององค์การแสดงให้เห็นว่า ได้มีการพยายามอย่างยิ่งยวดในอันที่จะเข้าถึงมวลชนกรรมกร ตลอดจนคำนึงถึงความสนใจเฉพาะของส่วนต่าง ๆ ของสังคมแต่ละส่วนรูปแบบนี้ถูกสร้างขึ้นบนพื้นฐานของการใช้ดุลยพินิจของผู้นำประเทศฯ สิ่งใดจะเป็นผลดีที่สุดต่อประโยชน์ของรัฐมากกว่า การถูกสร้างขึ้นบนพื้นฐานของความต้องการของประชาชนและผู้อ่านโครงสร้างของหนังสือพิมพ์ถูกกำหนดเป็น ๒ ลักษณะ ลักษณะแรกเป็นการแบ่งตามรูปแบบของการบริหารกล่าวคือ แบ่งเป็นหนังสือพิมพ์ระดับชาติซึ่งอยู่ที่เมืองหลวงของประเทศ หนังสือพิมพ์ระดับภูมิภาค, หน่วยทั้งสิ้นหนังสือพิมพ์ระดับท้องถิ่น และหนังสือพิมพ์ระดับหมู่บ้าน, ระดับไร่นา หรือระดับโรงงาน ลักษณะที่สองเป็นการแบ่งตามลักษณะของอาชีพ, อายุ หรือกลุ่มที่สนใจเฉพาะเรื่อง เช่น เยาวชน,

กรรมการ, ทหาร, กีฬา, วิทยาศาสตร์, การเกษตร และอุตสาหกรรม^๔

หนังสือพิมพ์ถูกควบคุมโดยแผนกหนังสือพิมพ์ ฝ่ายการโฆษณาชวนเชื่อและปลุกระดม (Department of Propaganda and Agitation) ของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งชาติ ฝ่ายการโฆษณาชวนเชื่อและปลุกระดมอยู่ภายใต้การควบคุมของ

องค์การที่เป็นผู้กำหนดนโยบายที่สำคัญ คือ องค์การที่เรียกว่า Politburo ซึ่งปัจจุบันเรียกว่า Presidium ของคณะกรรมการระดับชาติของพรรคคอมมิวนิสต์ ซึ่งเป็นองค์การที่มีอำนาจอย่างแท้จริงแต่เดียวในประเทศ^๕

โครงสร้างของระบบหนังสือพิมพ์โซเวียต ประกอบดังภาพข้างล่างนี้

ที่มา : Alex Inkeles, *Public Opinion in Soviet Russia*, Cambridge, Massachusetts : Harvard University Press, 1957.

-
๔. James W. Markham, *Voices of the Red Giants*, (Ames, Iowa : The Iowa State University Press, 1967) pp. 110-111.
๕. Alex Inkeles and Raymond A. Bauer, *The Soviet Citizen*, (Cambridge, Massachusetts : Harvard University Press, 1959,) p. 159.

๖. กฎหมาย

รัฐธรรมนูญโซเวียตบางมารา และกฎหมายบางฉบับได้มีการกำหนดการควบคุมหนังสือพิมพ์ไว้ การควบคุมด้านกฎหมายเท่าที่สำคัญๆ มีดังต่อไปนี้

๑. ห้ามตีพิมพ์เรื่องเกี่ยวกับความลับของประเทศหรือของทางการทหาร สิ่งที่ถือว่าเป็นความลับนั้นจะมีการแจ้งให้ทราบเป็นคราวไป และหน่วยงานที่ทำหน้าที่เช่นเชอร์ชึ้นเมชื่อว่า Glaveit ได้รับมอบอำนาจในการห้ามการผลิต การตีพิมพ์ และการเผยแพร่สิ่งที่เปิดเผยความลับของทางราชการ

๒. ห้ามการเขียน, การแกะ, การตีพิมพ์ และการเผยแพร่ การโฆษณาชวนเชื่อ และการปลุกระดมที่อาจก่อให้เกิดความชิงชัง หรือความบาดหมางด้านชาติและศาสนา

๓. การตีพิมพ์เรื่องที่ยังไม่ได้ผ่านการสืบสวนสอบสวนของตำรวจมีความผิดโดยมีโทษปรับ หรือจำคุก

๔. มาตรา ๑๕๒ ของกฎหมายอาญาได้กำหนดการจำคุกบุคคล และวิบัติของ สำหรับการประดิษฐ์, การแกะ, การจำหน่าย, การโฆษณาและการขาย หนังสือ, ภาพ และวัสดุลามก

๕. การละเมิดกฎหมายลิขสิทธิ์ มีความผิดโดยมีโทษปรับ หรือ ถูกสั่งลงโทษให้ทำงานหนัก

๗. Markham, *op. cit.*, pp. 108-109.

๘. Buzek, *op. cit.*, p. 113.

๖. มาตรา ๑๖๐ บัญญัตความผิดฐานดังพิมพ์ เรื่องที่ดูหมิ่น

๗. มาตรา ๑๖๑ บัญญัตโทษเกี่ยวกับการหมิ่นประมาท ในหนังสือพิมพ์^๗

๗. การสั่งการและการตรวจสอบ

หนังสือพิมพ์คอมมิวนิสต์ปฏิบัติหน้าที่โดยอาศัยนโยบายที่ไปของพระครุฑอมิวนิสต์เป็นแนวทาง, ช่วยทำให้การตัดสินใจของพระครุฑ์ผลในทางปฏิบัติ ตลอดจนปฏิบัติตามคำสั่ง และคำแนะนำของพระครุฑ์ ดังนั้นพระครุฑ์จึงต้องแน่ใจว่า หนังสือพิมพ์ได้ปฏิบัติหน้าที่ครบถ้วน และไม่ได้ผิดไปจากสิ่งที่พระครุฑ์กำหนด ซึ่งหมายความว่าจะต้องมีการสั่งการ และการตรวจสอบหนังสือพิมพ์อย่างต่อเนื่องในทุกเรื่อง มีการให้คำแนะนำทั้งระยะยาว, ระยะสั้น หรือประจำวัน^๘

การสั่งการ

ในองค์การส่วนกลาง การสั่งการและการตรวจสอบเริ่มจากหน่วยสูงสุดมายังหน่วยรอง ๆ ลงไป เจ้าหน้าที่ในระดับล่างจะได้รับทราบเกี่ยวกับการตัดสินใจของพระครุฑ์, การเปลี่ยนแปลงนโยบาย, หรือคำแนะนำพิเศษเฉพาะกรณี ซึ่งนอกเหนือจากที่ระบุไว้ในแนวปฏิบัติที่มีอยู่ในระยะแรก ๆ คำสั่งไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะในเรื่องนโยบายเท่านั้น หากยังครอบคลุมไปถึงเรื่องราย

ละเอียดในการพิมพ์ เช่น จำนวนบรรทัด หรือ เนื้อที่สำหรับตัวพิมพ์เรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือแม้แต่ เรื่องราคางานน่าจะต่อฉบับ เมื่อผู้ปฏิบัติงานมี ประสบการณ์มากขึ้น คำสั่งก็จากตัวเจ้าของเรื่อง นโยบาย

คำสั่งมักจะเกี่ยวกับการตัดสินใจในเรื่อง ต่าง ๆ ของพระคชซุกนำมาตีพิมพ์ และเผยแพร่ ไปยังระดับผู้บริหารของหนังสือพิมพ์ คำแนะนำ นั้นบางครั้งก็ออกมายในรูปหนังสือทางการชื่อสุก ส่งไปยังหนังสือพิมพ์โดยสำนักข่าว ในบางกรณี กรณีการสรุปข่าวและการประชุมแลงข่าวซึ่งจัด โดยหน่วยงานของรัฐบาลซึ่งหนังสือพิมพ์จะต้อง ปฏิบัติตามคำสั่งนี้อย่างเคร่งครัด ต้องสนับสนุน นโยบายของรัฐบาล และไม่สามารถที่จะแสดง ความคิดเห็นเป็นอิสระ หรือวิพากษ์วิจารณ์ได้

เพื่อให้มีความเชื่อมโยงใกล้ชิดที่สุดระหว่าง พระคับหนังสือพิมพ์ หัวหน้ากองบรรณาธิการ หนังสือพิมพ์ของหน่วยงานของพระค์ก็จะเป็น สมาชิกของคณะกรรมการพระคคอมมิวนิสต์ใน ระดับเดียวกัน เช่น หัวหน้ากองบรรณาธิการ ของหนังสือพิมพ์ปรา芳社 ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ ของพระคคอมมิวนิสต์ระดับชาติ เป็นสมาชิก ของคณะกรรมการระดับชาติของพระคคอมมิวนิสต์บรรณาธิการของหนังสือพิมพ์พระคคอม-

มิวนิสต์ในระดับรัฐ (republic) ก็เป็นสมาชิก ของคณะกรรมการพระคคอมมิวนิสต์ระดับรัฐ เป็นต้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ จะ ต้องส่งรายงานเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์ของตนต่อ คณะกรรมการพระคคอมมิวนิสต์เป็นประจำ จาก นั้นคณะกรรมการพระคก็จะแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับรายงานที่ได้รับและให้คำแนะนำเพื่อการ ปฏิบัติต่อไป

วิธีการสั่งการต่าง ๆ ดังกล่าวมาข้างต้นนั้น ยังคงใช้อยู่ในรัสเซียในปัจจุบัน^{๑๐}

การตรวจตรา

เพื่อให้เกิดความแน่ใจว่าหนังสือพิมพ์ปฏิบัติ หน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย ผู้ปกครองประเทศ ได้สร้างกลไกในการกำกับและควบคุมหนังสือพิมพ์ อย่างรอบคอบ ผู้รับผิดชอบที่สำคัญในการตรวจ ตราหนังสือพิมพ์คือฝ่ายการโฆษณาชวนเชื่อ และ ปลุกระดมของพระคคอมมิวนิสต์ระดับชาติ หน่วย งานนี้แบ่งออกเป็นแผนกต่าง ๆ ตามความรับผิด ชอบในการควบคุม เช่น แผนกหนังสือพิมพ์ ระดับชาติ, แผนกหนังสือพิมพ์ภูมิภาค, แผนก โรงพิมพ์, แผนกพาณิชย์, แผนกวิทยุและ โทรทัศน์, แผนกหนังสือ, และแผนกศิลปะด้าน อื่น ๆ ^{๑๑}

^{๙.} Markham, *op. cit.*, pp. 121-122

^{๑๐} Buzek, *op. cit.*, pp. 118, 120, 243-244.

^{๑๑} McClosky and Turner, *op. cit.*, p. 548.

ระบบการตรวจตราหนังสือพิมพ์นั้น กระทำ
เพื่อยกันหมัดในทุกระดับ หนังสือพิมพ์ที่อยู่ใน
ความดูแลของแผนกใหญ่จะถูกแผนกนั้นอ่าน
และพินิจพิเคราะห์อย่างละเอียด ความผิดพลาด
และการผิดเพี้ยนโดยทั่วไปของพระคหรือการ
ฉะเชิง การโฆษณาชวนเชื่อ และการปลูก
ระดมบางส่วนจะถูกแจ้งให้หัวหน้ากองบรรณาธิ-
การและผู้พิมพ์ทราบ กล่าวต่อ หน่วยงานของ
พระค. รัฐบาล หรือองค์การที่ควบคุมหนังสือ
พิมพ์นั้น ๆ จะตักเตือน และสั่งให้มีการแก้ไข

หากปรากฏว่า ยังคงมีข้อผิดพลาดในด้าน^{๑๒}
อุดมการณ์ การเมือง หรือเทคนิคทางหนังสือ
พิมพ์อยู่ แผนกหนังสือพิมพ์จะก้าวเข้ามาทันที
ด้วยการวิจารณ์หนังสือพิมพ์ฉบับนั้น วิจารณ์
บรรณาธิการหรือกองบรรณาธิการของหนังสือ-
พิมพ์ฉบับนั้นในที่สาธารณะ การวิจารณ์แตกต่าง
กันไปแล้วแต่กรณี เช่น อาจมีการหยิบยกตัวอย่าง
ของหนังสือพิมพ์ในระดับภูมิภาคหรือท้องถิ่นที่
ปฏิบัติหน้าที่พิดพลดามาประกำศหรือวิจารณ์ใน
หนังสือพิมพ์ระดับชาติเช่น ปราไฟด้า หรือ อาจ
วิจารณ์ลงในหนังสือพิมพ์ในระดับเดียวกันก็ได้

การประสานงานในการตรวจตราหนังสือ
พิมพ์ระหว่างหน่วยงานของพระค ในระดับต่างๆ
กันนั้นกระทำโดยการรายงานเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์
ที่อยู่ในความดูแลของตนไปยังหน่วยงานระดับสูง

ขึ้นไป โดยการประชุมปรึกษาหารือกันระหว่าง
หน่วยงานระดับต่าง ๆ ตั้งแต่ระดับต่ำไปจนถึงระ-
ดับสูง หรือโดยการที่เจ้าหน้าที่แผนกหนังสือ
พิมพ์ของฝ่ายการโฆษณาชวนเชื่อและปลูกกระดม
แห่งชาติมาเยี่ยมเยียนเจ้าหน้าที่แผนกหนังสือ-
พิมพ์ในระดับรัฐและภูมิภาค^{๑๓}

แผนกหนังสือพิมพ์ในระดับต่าง ๆ เหล่านี้มี
ความรับผิดชอบ ๒ ประการ คือ ๑. ให้คำแนะนำ
นำแก่หนังสือพิมพ์ที่อยู่ในความดูแลของตน ๒.
ควบคุมและตรวจตราหนังสือพิมพ์ที่อยู่ในระดับ
ต่ำกว่า

นอกจากนี้เจ้าหน้าที่ของกระทรวงต่าง ๆ
ก็ต้องรับผิดชอบในการสั่งการแก้หนังสือพิมพ์ของ
หน่วยงานรัฐบาลเช่นกัน

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าระบบการควบคุมหนังสือ
พิมพ์ในรัสเซียตั้งแต่หนังสือพิมพ์ในระดับต่ำไป
จนถึงหนังสือพิมพ์ปราไฟด้าซึ่งเป็นหนังสือระดับ
ชาตินั้น มีความต่อเนื่องและประสานกันตลอด
โดยแผนกหนังสือพิมพ์ของพระคocom มีวินิสต์ใน
ระดับต่าง ๆ^{๑๔}

๔. บุคลากร

ภารกิจของพระคocom มีวินิสต์กำหนดว่า บรรณา-
ธิการของหนังสือพิมพ์ของหน่วยงานพระคocom
มีวินิสต์ในแต่ละระดับ จะได้รับการแต่งตั้งโดย
กรรมการพระคocom มีวินิสต์ในระดับนั้น ๆ กล่าว

๑๒. Buzek, *op. cit.* pp. 127-128.

๑๓. Inkeles, *op. cit.*, pp. 191-192.

คือคณะกรรมการพิริยาคอมมิวนิสต์ระดับชาติจะเป็นผู้แต่งตั้งบริษัทการหนังสือพิมพ์ของพิริยาคอมมิวนิสต์ในระดับชาติ เช่น บริษัทการหนังสือพิมพ์ปราสาท ในทำนองเดียวกันกรรมการพิริยาคอมมิวนิสต์ในระดับโรงงาน หรือว่านา ก็จะเป็นผู้แต่งตั้งบริษัทการหนังสือพิมพ์ฝ่ายพนังของพิริยาคอมมิวนิสต์ในระดับโรงงานหรือว่านา นอกจากนั้นการแต่งตั้งบริษัทการหนังสือพิมพ์ของพิริยาในระดับรัฐ หรือภูมิภาคยังต้องได้รับการอนุญาตจากคณะกรรมการพิริยาในระดับชาติตัวย ในการขณะเดียวกันการแต่งตั้งบริษัทการหนังสือพิมพ์ระดับโรงงานหรือว่านา ก็จะต้องได้รับการอนุญาตจากคณะกรรมการพิริยาในระดับรัฐ หรือภูมิภาคเช่นกัน การควบคุมของพิริยาในเรื่องการแต่งตั้งและการอนุญาตการแต่งตั้งบริษัทการนี้ไม่ได้จำกัดเฉพาะหนังสือพิมพ์ของพิริยาเท่านั้น การแต่งตั้ง การโยกย้าย และการเลื่อนตำแหน่งของบริษัทการหนังสือพิมพ์ทั่วหลาย ทั้งหนังสือพิมพ์ของรัฐบาลสหภาพแรงงาน หรือขององค์กรอื่น ๆ ก็จะต้องได้รับการอนุญาตโดยหน่วยงานของพิริยาคอมมิวนิสต์ในระดับต่าง ๆ เช่นกัน ตัวอย่างเช่นบริษัทการหนังสือพิมพ์ของสหภาพแรงงานระดับภูมิภาค แม้จะได้รับการแต่งตั้งโดยเจ้าหน้าที่ของสหภาพแรงงานในระดับภูมิภาคแล้วก็ยังจะต้องได้รับความเห็นชอบจากการพิริยาคอมมิวนิสต์และ

ได้รับการอนุญาตจากการพิริยาในระดับชาติตัวย^{๑๔}

สำหรับหนังสือพิมพ์น ฯ รวมทั้งกรรมการและชาวนาที่ทำนาที่เป็นผู้สืบสานนี้ จะต้องมีคุณสมบัติสำคัญหนึ่งคือ จะต้องเป็นสมาชิกพิริยาคอมมิวนิสต์หรือถ้าไม่เป็นสมาชิกของพิริยา ก็จะต้องแสดงให้เห็นว่ามีความจงรักภักดีต่อพิริยา และอุดมการณ์มาร์กซิสต์—เลนินนิสต์ ครุสเซฟ เคยกล่าวไว้ว่า “เราไม่สามารถให้หนังสือพิมพ์อยู่ในมือของคนที่ไม่น่าเชื่อถือได้หนังสือพิมพ์ต้องอยู่ในมือของคนที่มีความซื่อสัตย์ที่สุด, ไว้วางใจได้มากที่สุด, มีความคิดทางการเมืองที่มั่นคงที่สุด ซึ่งอุทศตนเพื่ออุดมการณ์ของเร瓦”^{๑๕}

สหภาพนักหนังสือพิมพ์โซเวียต ก็ขอนอยู่กับฝ่ายการโซโซณาชวนเชื่อและปลุกราดของคณะกรรมการพิริยาคอมมิวนิสต์ระดับชาติ ซึ่งเป็นผู้สั่งการแก่สหภาพฯ การดำเนินงานของสหภาพนักหนังสือพิมพ์ซึ่งยืดเบ้าหมายทางการเมืองของพิริยาเป็นหลัก, ตลอดจนการปฏิบัติงานด้านการเมืองและอุดมการณ์ของสหภาพนั้นถูกกำหนดไว้โดยแจ้งชัดในรูปของกฎและแนวปฏิบัติ ซึ่งสหภาพรับไว้เป็นแนวทางในการดำเนินงานของตน กฎหมายนี้ระบุว่าเป้าหมายของสหภาพนักหนังสือพิมพ์คือการผูกอุบรมนักหนังสือพิมพ์ให้มีความจงรักภักดีต่อประเทศชาติและต่อพิริยาคอมมิวนิสต์^{๑๖}

๑๔. *Ibid*, p. 175.

๑๕. Markham, *op. cit.*, p. 121.

๑๖. Buzek, *op. cit.*, p. 251.

๔. การเขียนเชอร์

ก. การเขียนเชอร์คนเอง

กระบวนการของการเขียนเชอร์ซึ่งหน่วยงานของพรรคคอมมิวนิสต์สามารถกระทำได้ทุกเรื่องนั้น เริ่มต้นจากการเขียนเชอร์โดยตัวนักหนังสือพิมพ์เอง เมื่อเขียนบทความสารคดีหรือข่าว การเขียนเชอร์คนเองนี้ เกิดจากความสำนึกทางการเมืองของนักหนังสือพิมพ์เอง หรือมีฉะนั้นเกิดจากความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงต่อการที่จะต้องเสียงต่อความผิดพลาดทางการเมือง ซึ่งอาจจะทำให้เข้าต้องถูกตราหน้าว่าเป็นผู้ไม่น่าไว้วางใจทางการเมือง หรือเป็นผู้ที่ยังไม่เจริญทางด้านอุดมการณ์ ซึ่งยอมหมายถึงการชอบอาชีพนักหนังสือพิมพ์ของตน เป็นการยกที่จะกำหนดว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่เชื่อว่า nave จะถูกคัดค้านและจะต้องเขียนเชอร์ นักหนังสือพิมพ์และบรรณาธิการจะต้องเรียนรู้เอาเองในการตัดสินใจของตนว่าควรจะเขียนเชอร์ข้อเขียนของตนหรือไม่ โดยเรียนรู้จากการฝึกอบรม จากประสบการณ์และจากสัญชาตญาณทางการเมืองของตน

ถ้าหากหนังสือพิมพ์ไม่แน่ใจว่าควรจะเขียนเชอร์ข้อเขียนของตนเองหรือไม่ เขายังต้องปรึกษา กับบรรณาธิการหรือหัวหน้ากองบรรณาธิการซึ่งในทางปฏิบัติจะเป็นผู้ทำหน้าที่เขียนเชอร์ ต้นฉบับของนักหนังสือพิมพ์อยู่แล้ว หากบรรณา

ธิการหรือหัวหน้ากองบรรณาธิการเองก็ยังไม่แน่ใจ ก็จะต้องขอคำแนะนำจากหัวหน้าแผนกหนังสือพิมพ์ของฝ่ายการโฆษณาชวนเชื่อ และปลูกrade และถ้าหากเป็นเรื่องสำคัญจริง ๆ หัวหน้าฝ่ายการโฆษณาชวนเชื่อและปลุกระดม เลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์แห่งชาติ สมาชิกคนหนึ่งของ Presidium (Politburo) หรือแม้แต่หัวหน้าพรรคอมมิวนิสต์แห่งชาติเอง อาจจะต้องเป็นผู้พิจารณาตัดสิน ในกรณีที่เป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับหน่วยงานของรัฐบาล บรรณาธิการจะติดต่อขอคำแนะนำจากเจ้าหน้าที่หนังสือพิมพ์ของหน่วยงานนั้น จากหัวหน้าหน่วยงานนั้น หรือจากรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงนั้น^{๑๗}

ข. หน่วยเขียนเชอร์

หน่วยงานของรัฐบาลที่ทำหน้าที่ในการเขียนเชอร์ คือหน่วยงานที่มีชื่อว่า Glavlit Glavlit หรือ ชื่อในภาษาอังกฤษว่า Main Administration for Literary Affairs and Publishing ถือกำเนิดมาตั้งแต่สมัยพระเจ้าชาร์เมื่อ ค.ศ. ๑๙๖๕ จนวาระสุดท้ายของระบบกษัตริย์เมื่อ ค.ศ. ๑๙๗๙ ครั้นเมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๗๙ รัฐบาลโซเวียตได้ประกาศจัดตั้งหน่วยงานนั้นขึ้นอีกรอบหนึ่ง และระบุว่า ผู้ช่วยคนหนึ่งของหน่วยงาน Glavlit นั้นควรจะเป็นผู้แทนของหน่วยตัวรวม

๑๗. Ibid. pp. 132-133.

๑๘. Maurice Friedberg, "Keeping Up with the Censor", *Problems of Communism*, Vol. 13, No. 6, Nov.-Dec., 1964, p. 23.

ในปี ค.ศ. ๑๙๓๔ ความรับผิดชอบด้านการเซ็นเซอร์ถูกกำหนดให้ทำหน้าที่โดยหน่วยงาน๒ หน่วยงานคือ Glavlit และ OVT ซึ่งเป็นหน่วยงานการเซ็นเซอร์ของฝ่ายทหาร การประสานงานด้านการเซ็นเซอร์ของหน่วยงานทั้งสองนี้ กำหนดโดยให้บุคคลคนเดียวกันทำหน้าที่ในทั้ง ๒ หน่วย เช่น B. Volin ซึ่งเป็นหัวหน้าหน่วย Glavlit เมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๖ ก็ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าของ OVT ด้วย สำหรับการประสานงานในระดับต่ำลงมาก็ให้เจ้าหน้าที่ของ Glavlit ทำงานประสานกับเจ้าหน้าที่ในระดับเดียวกันของ OVT.^{๑๙}

การเซ็นเซอร์หนังสือพิมพ์นั้นมีทั้งการเซ็นเซอร์ก่อนตีพิมพ์ (pre-publication censorship) และการเซ็นเซอร์หลังตีพิมพ์ (post-publication censorship) การเซ็นเซอร์ก่อนตีพิมพ์เพื่อเบื้องต้นการประกันว่า จะไม่มีการตีพิมพ์หนังสือที่ไม่พึงประณญา ส่วนการเซ็นเซอร์หลังตีพิมพ์นั้นก็เพื่อเป็นการตรวจสอบว่าสิ่งพิมพ์ที่ตีพิมพ์ไปแล้วนั้น ผิดแยกบิดเบือนไปจากการตรวจสอบแก้ไขของเจ้าหน้าที่เซ็นเซอร์หรือไม่^{๒๐} ผู้ทำหน้าที่เซ็นเซอร์จะต้องทำการตรวจสอบเทียบสิ่งพิมพ์ที่ปรากฏอยู่กับการแก้ไขเปลี่ยนแปลง

ต้นฉบับที่เจ้าหน้าที่เซ็นเซอร์ได้แก้ไขไว้ก่อนส่งไปตีพิมพ์^{๒๑}

กล่าวโดยทั่วไปแล้วหน้าที่หลักของการเซ็นเซอร์หนังสือพิมพ์ในสหภาพโซเวียตมีอยู่ ๓ ประการคือ

๑. เพื่อบังคับการเสนอสิ่งพิมพ์ที่เป็นอันตราย ทั้งฉบับ

๒. เพื่อควบคุมการเผยแพร่สิ่งที่ไม่สมควรบางสิ่ง

๓. เพื่อจัดสิ่งพิมพ์ที่เสนอเรื่องที่ไม่พึงประณญา^{๒๒}

๖. การเงิน

หนังสือพิมพ์ในประเทศคอมมิวนิสต์ส่วนใหญ่ไม่ได้ดำเนินงานในลักษณะธุรกิจ หนังสือพิมพ์ถูกถือว่าเป็นเครื่องมือทางการเมืองโดยแท้และทำหน้าที่เฉพาะด้านมากมาย นอกเหนือจาก การแจ้งข่าวสารหรือให้ความบันเทิงแก่ผู้อ่าน ดังนั้นหนังสือพิมพ์จึงได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐโดยพระราชcomมิวนิสต์เป็นผู้อนุมัติ หน่วยงานของพระราชcomมิวนิสต์ควบคุมการเผยแพร่โดยการจัดสรรงเงินทุน และกระดาษพิมพ์แก่หนังสือพิมพ์^{๒๓}

๑๙. Merle Fainsod, "Censorship in the U.S.S.R., a Documented Record", *Problems of Communism*, Vol. 5, No. 2, Mar-Apr., 1956, p. 14.

๒๐. Friedberg, *loc. cit.*

๒๑. Fainsod, *loc. cit.*

๒๒. *Ibid.*

๒๓. Buzek, *op. cit.*, pp. 230-231.

งบประมาณสำหรับสื่อมวลชนเป็นส่วนหนึ่ง
ของงบประมาณแผ่นดิน กระทรวงการคลังรับ
รายได้แล้วจ่ายรายจ่ายของสื่อมวลชนแต่ละแห่ง^๑
นับตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๖๐ เป็นต้นมา รายได้ส่วน
ใหญ่ของหนังสือพิมพ์ได้มาจากกรุงโซลิก้า
อย่างไรก็ตาม หนังสือพิมพ์ก็ยังคงไม่สามารถ
เลี้ยงตัวเองได้

เป็นที่แน่นอนว่าการที่รัฐเป็นผู้อุปถัมภ์ทางด้านการเงินต่อหนังสือพิมพ์ย่อมทำให้รัฐมีอำนาจขึ้นตันในเรื่องที่จะควบคุมหนังสือพิมพ์ ด้วยอำนาจอันนี้ ผู้มีอำนาจในประเทศไทย สามารถที่จะทำให้เจตนาของตนบรรลุผลได้ด้วยการจัดการและการควบคุมหนังสือพิมพ์ในด้านต่าง ๆ เริ่มจาก การกำหนดความจำเป็นด้านเทคนิคไปจนกระทั่งถึงการวางแผน การจัดบุคลากรในกองบรรณาธิการ การดำเนินนโยบาย และการปฏิบัติของหนังสือพิมพ์^{๒๔}

๙. บทสรุป

ระบบหนังสือพิมพ์ของโซเวียตทั้งในแง่แนวความคิด การจัดองค์การ การบริหาร และการควบคุม มีลักษณะแตกต่างไปจากระบบหนังสือพิมพ์ของระบบอเมริกันนิยมในอดีต ระบบหนังสือพิมพ์ของโซเวียตเป็นระบบที่ประสานและซับซ้อน แต่ก็เป็นที่เข้าใจกันในยุคปัจจุบัน เป็นระบบที่สร้างให้รัฐพุกขาดสื่อมวลชนทุกประเภท

แต่เพียงผู้เดียว ทั้งในด้านความเป็นเจ้าของและ
ในด้านการดำเนินงาน และเป็นระบบที่สร้างขึ้น
เพื่อให้พรรคคอมมิวนิสต์ และรัฐเป็นผู้ใช้สืบ
มารชันโดยเฉพาะ ในฐานะที่เป็นเครื่องมือของ
สังคมและเป็นผู้รับใช้ของพรรค และรัฐบาล
หนังสือพิมพ์ต้องทำทุกอย่างที่อยู่ในอำนาจของ
ตนเพื่อช่วยให้พรรคและรัฐบาลบรรลุเป้าหมาย
หนังสือพิมพ์ทำหน้าที่เป็นเครื่องมือในการผลัก
ดันสังคมให้ก้าวหน้า และซักจูงใจมวลชน การที่
จะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวได้ หนังสือพิมพ์จึงต้อง^{รับคำสั่งจากสายงานแบงคับบัญชาสูงสุด} ซึ่งเป็น
ผู้กำหนดนโยบาย การจัดบุคลากรของกองบรรณา-
ธิการก็ตี การเงินก็ตี ตลอดจนการดำเนินงาน
ของหนังสือพิมพ์ก็ตี ถูกควบคุมโดยพรรคคอม
มิวนิสต์และรัฐบาลโซเวียต

กลไกในการควบคุมระบบหนังสือพิมพ์ ซึ่ง
อำนาจจะสูงสุดอยู่ในมือของพระครุฑอมนวินส์ตันน์
ถูกจัดในลักษณะเดียวกับโครงสร้างทางการบริหาร
กล่าวคือเริ่มจากส่วนกลางไปยังหน่วยงานที่ใกล้
ที่สุด ถึงแม้ว่าจะมีเครื่องมือที่เป็นทางการในการ
เชื่อมต่ออยู่ก็ตาม ผู้ปกครองประเทศในบ้าน
มักจะใช้วิธีการควบคุมวิธีอ่อนมากกว่าใช้วิธีการ
ผูกขาดในเรื่องความเป็นเจ้าของและการบริหาร-
งานหนังสือพิมพ์

กล่าวโดยสรุประบบหนังสือพิมพ์ของโซเวียตทั้งในแง่การจัดองค์กรและในแง่การดำเนินการได้สะท้อนให้เห็นถึงหน้าที่ของหนังสือพิมพ์ตาม

ที่ได้รับมอบหมายในสังคมแห่งการควบคุมของ
ลักษณะคอมมิวนิสต์ หนังสือพิมพ์มีไว้เพื่อจุดประ-
สังค์อันเดียว นั่นคือเพื่อสนองความต้องการของ
พรรคราชเมืองพระรัตน์เดียว และรัฐในฐานะที่
เป็นเครื่องมือที่จะมีอิทธิพลต่อและสร้างแนว
ความคิดของรัฐให้เกิดแก่มวลชน หากจะมีสิ่งใด
ที่พอจะถือได้ว่าหนังสือพิมพ์สนองความต้อง^{ก็ถือว่า}
การของผู้อ่าน เสียงมากกว่า เพื่อให้เป็นที่แน่ใจว่าหนังสือพิมพ์
ปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายอย่างแท้จริง ผู้
ปกครองโซเวียตได้สร้างระบบการควบคุมหนังสือ-
พิมพ์ นักหนังสือพิมพ์ และสีพิมพ์ไว้อย่าง
รอบคอบ

ระบบหนังสือพิมพ์โซเวียตทั้งในແຈ່ງຊຸດເຮັມ
ຕົນ, ວັດຖຸປະສົງຄົນຫຼານ ແລະການດຳນິນງານ
ຖຸກກຳຫັດໂດຍຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງມີການໃຊ້ອໍານາຈ
ທີ່ສ່ວນກາລາງ ມີລະນັ້ນແລ້ວหนังสือພິມຈະໄມ່
ສາມາດປົງປັບປຸດຫັ້າທີ່ໃນຫຼານທີ່ເປັນເຄື່ອງມືອີໄຕ
ເພີ່ມພວ ຄໍາໄມ່ມີການກຳຫັດແນວທາງຈາກເບື້ອງບນ
ຫນ່ວຍງານຢ່ອຍກີຈະພັງທລາຍລົງ ດັ່ງນັ້ນหนังสือພິມພ
ໂโซເວີຍຕີຈຶ່ງຖຸກຄວບຄຸມອ່າງເຂັ້ມງວດ, ເຄົ່ງຄວດ
ແລະແຫັງແຮງ ໂດຍພຽບຄອມມົວນິສົດແລະຮູບປາລ
ໂโซເວີຍຕີເພື່ອໃຫ້หนังสือພິມພປົງປັບປຸດຫັ້າທີ່ຂອງ
ຕົນໄດ້

වາරສານິຕິຄາສຕ່ຽນ (ฉบັບພິເສດ)

ສຽງການສົມນາເຮືອງ ບໍ່ຢູ່ທາງຈັດທີ່ຄາລປົກກອງໃນປະເທດໄທ

ແລະນທຄວາມທີ່ໄສນໄຈອັນ ທ
ພ່ອມທັນທວີຈາກຜົນຮ່າງ ພ.ຣ.ບ. ຈັດທີ່ຄາລປົກກອງ

ກຳຫັນດວງຕາດຕົ້ນເດືອນນິນາຄມ ສກນ